

9.600 svarende til en fortjeneste på 521.180 kr., uden at der er givet nogen forklaring på denne kurstigning.

I *forhold I nr. 9-10* er vi ligeledes enige med flertallet i at tiltræde landsrettens resultat, idet de transaktioner, tiltaltes selvangivelser fra 1971 og 1972 hviler på, må anses som en del af det foran i forhold II beskrevne system. For 1971 angav tiltalte en renteudgift på 2.473.582 kr. af sin gæld til et aktieselskab med en aktiekapital på 8,1 millioner kroner, som administreredes af tiltalte i henhold til vidtgående fuldmagt. Heroverfor stod bogførte renteindtægter fra tiltaltes klienter på i alt 639.263 kr., ligeledes hidrørende fra posteringer, der må anses som indholdsløse. Tiltaltes gæld til det omtalte selskab opførtes ved udgangen af 1971 med godt 20 millioner kroner. For 1972 selvangav tiltalte en renteudgift på 7.570.290 kr., hvoraf 2.187.000 kr. af anklagemyndigheden er anerkendt som en regnefejl. Heroverfor stod en renteindtægt fra klienter på 1.066.313 kr. Tiltaltes gæld til det tidligere omtalte selskab ved udgangen af året angaves til 31.510.000 kr., der i tiden til maj 1974 blev afviklet ved posterede lån fra andre selskaber i systemet, især fra et andet aktieselskab, som tilhørte tiltalte. Dette selskab eftergav ham i 1976 12,4 millioner kroner og i 1977 8,4 millioner kroner.

I *forhold III nr. 1* er vi enige med flertallet.

*Forhold III nr. 2* vedrører en erfaren advokat, der var ansat i tiltaltes virksomhed og fuldt bekendt med hans administrationssystem, og angår alene urigtige oplysninger i denne advokats og hans hustrus selvangivelser, udfærdiget af dem selv. Under disse omstændigheder findes der ikke at foreligge tilstrækkeligt grundlag for at pålægge tiltalte strafskyld for medvirken.

I *forhold IV* er vi enige med flertallet.

Vi er endvidere enige i, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen.

Selv om vi efter det foran anførte stemmer for at frifinde i forhold I nr. 4-6 og forhold III nr. 2, får dette ingen betydning for vor stilling til straffens udmåling.

Vi er her enige med flertallet i, at opbygning af et system som det foran beskrevne til

ulovlig skatteunddragelse er en meget alvorlig lovovertrædelse, der kan medføre streng straf.

Selv om udgangspunktet er, at tiltalte har haft forsæt og derfor er strafskyldig, finder vi dog ved strafudmålingen at måtte tage hensyn til, at han med sin særprægede tankegang kan have haft den forestilling, at han kunne overbevise myndighederne om, at hans sindrigt opbyggede system alligevel burde godkendes. Den tanke kan være blevet styrket ved højere skattemyndigheders usikre holdning over for tiltalte. Dette kan være forklaringen på, at han også efter januar 1971, da han for alvor kom i myndighedernes søgelys, ganske åbenlyst fortsatte og udbyggede sit administrationssystem, således at antallet af klienter inden for systemet voksede meget i 1971 og 1972.

Disse to dommere stemmer herefter for at idømme en fængselsstraf på 1 år med den tillægsbøde, som flertallet går ind for. De er endvidere enige i at frakende tiltalte retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre. Som følge af deres stillingtagen til forhold I nr. 4-6 stemmer de for ikke under denne straffesag at påkende kravet om efterbetaling af skat.

Der vil være at afsige dom efter stemme-flertallet.

Landsrettens afgørelse vedrørende sagens omkostninger for byret og landsret findes at burde stadfæstes. Sagens omkostninger for Højesteret betales af statskassen.

Thi kendes for ret:

Tiltalte Mogens Glistrup bør straffes med fængsel i 3 år og med en tillægsbøde på 1.000.000 kr.

Forvandlingsstraffen for tillægsbøden er fængsel i 6 måneder.

Retten til at udøve advokatvirksomhed frakendes tiltalte indtil videre.

Tiltalte bør efterbetale skat med 941.029 kr. inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

Landsrettens afgørelse om sagsomkostninger for byret og landsret stadfæstes.

Sagens omkostninger for Højesteret betales af statskassen.